

Laatst... jaar 4

Rik Wintein

Laatst... jaar 4

Meer informatie:

rik.wintein@pegomas.be

<http://www.pegomas.be>

<http://rikwintein.com>

Copyright

Rik Wintein, “Laatst... jaar 4”

Eigen uitgave via storyland.be

© 2021, Rik Wintein

Illustraties: © Rik Wintein

NUR 320

ISBN 978 940 365 0869

D/2022/14.414/01

Dit is fictie. Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen is een bijzonder grappig toeval.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver en de uitgever.

Voorwoord

Dit is de vierde verzameling van mijn blogjes, zoals verschenen op *www.rikwintein.com*. Vanaf deze bundel laat ik de oogst samenvallen met het kalenderjaar. Dat is praktischer, dat is overzichtelijker.

Tijdens het nalezen van de zogenaamde “*verhaaltjes*” kon ik er niet naast kijken. Waar vorige jaren *Mijn Grote Liefde* het meest voorkomende onderwerp was, ligt dit nu anders. Niet geheel onverwacht staan vooral *Covid-19*, *Corona* en andere al dan niet maatschappelijk gerelateerde items in de kijker.

Zoals steeds kan ik enkel hopen dat de lezer evenveel plezier beleeft van deze ongein als ik had bij het schrijven ervan.

Brugge, 15 januari 2022

Inhoudstafel

Voorwoord	5
Schrikkel Schooljaar	11
Op eieren lopen	15
Op een bergtop	18
Vrijheid.....	20
Ex-cyber-cynisch.....	23
Keukenspoorlezen	26
Hondenweer	28
Dromen van dromen.....	31
Onmacht	33
Spagaat	36
Orient.....	38
Rouw	41
Fall-out	43
Massage	45
Zijn plaats kennen	48
Misselijkmakend lekker	50
Domoor.....	52
Cold Turkey.....	54
Perfect !	57
Marcel.....	59
De Inzichten	62
Redelijkheid	65
Ongeduld	67
Goede smaak	71
Ochtendperikelen	73
Cryptisch converseren	75
Hoofdwoelingen	77
Mme Pipi.....	80
Zen.....	82

Vol	85
Orde en Netheid	88
Relatief.....	90
Schuldig	92
Quarantaine.....	94
Girl Power.....	96
Marcel (2)	99
Onomkeerbaar mooier	101
Mythisch	104
Sukkels.....	106
Stomme stoot	108
Leve Google.....	111
Het Boek Boef	114
Dwarsliggers	116
Bedrog.....	119
De Zee in Pastel	122
Commentaar en commanderen	124
Potloodventers	126
Abjectie.....	130
Doorzien	132
Voor donker thuis	134
Maskers.....	137
Je Maintiendrai	140
Batboy.....	144
Dentale karma.....	147
Relatie-wiskunde	150
Herboren	153
Wankele trefzekerheid	156
Vrome Karaoke.....	158
Conditie en perceptie	161
Duur Loopje.....	165
Namen noemen	167

Over boren en lopen	171
Voorlezen	173
Werkzuchtnegatie.....	180
Voorlezen (2).....	183
Stilte	188
Insubordinatie.....	190
IJdel	194
Lieveling.....	197
Perceptie	200
Verzopen	203
Narcisme.....	211
Zombies.....	215
Ontbijtperikelen.....	218
Putrijden	221
Kerstmarkt	224
Criminelen in spe	227
Vaccinatienijd.....	231
Engigheid	234
Luis.....	237

Schrikkel Schooljaar

Laatst was de piot in een reflexieve bui en nam het onderwijs op de korrel. En de wereld mag het geweten hebben.

Het schrikkeljaar 2020 is er eentje om snel te vergeten. Lang voor de laatste dag van februari weerklinken in de pers verre en vage echo's van een vreemde, griepachtige aandoening die het Verre Oosten geselt.

Tegen dat de oude wereld schuchter durft te dromen van een lente- en/of zomervakantie, slaat ook in ons land de pandemie een eerste keer hard toe.

Wat volgt is een opeenhoping van droeve gebeurtenissen. Na de eerste lockdown in het voorjaar treuren weldra alle hoeken van het noordelijk halfrond om een verloren zomerseizoen. Helaas gijzelt ook in de herfst een zogenaamde *lockdown* de samenleving.

In de schaduw van die nood-protocollen gaan velen uit frustratie of onbegrip (of beiden) toeteren over het onrecht dat hen (en de economie, maar vooral henzelf) is aangedaan. Een maatschappij die op slot gaat vinden ze een schande en ze eisen dat de vergrendeling onmiddellijk, onverwijld en onbeperkt wordt tenietgedaan.

De eventuele kwalijke gevolgen van dergelijk request in de vorm van nog meer besmettingen en doden nemen ze niet in overweging. Het is hun probleem niet. Met andere woorden: ze eisen het recht op om mensenlevens te offeren voor hun eigen zaak en profijt.

Deze stellige observatie klinkt allicht kort door de bocht, maar dat is het niet echt. Het is eerder “over de *curbstones* rijden”.

Al evenmin uit de lucht is de kreet dat een *lockdown* de schoolgaande jeugd onherstelbaar leed bezorgt. Door het sluiten van onderwijsinstellingen dreigen inderdaad alle de opleidingen tot een stilstand te komen. De impact hiervan mag men niet overdrijven, vind ik. Misschien is het zelfs een opportuniteit om een extra laagje buitenschoolse opleiding te organiseren voor deze “*Corona-jongeren*”.

Stel dat de schoolgaande jeugd, inzonderheid die van het lager en het secundair onderwijs, inderdaad een jaar wegblijft van de schoolbanken. Uiteindelijk is de vraag of dergelijke *sabbatical* al bij al wel zo slecht is. Want laat ons eerlijk zijn: er is een reden dat zo’n rustperiode de beste, niet-farmaceutische remedie is tegen *bore out* en het stoutere neefje *burn out*. Vraag het maar aan alle stress-expert en andere psychologen. Overigens weten we allemaal dat pubers en jongeren best tegen een stootje kunnen: “*What doesn’t kill them, makes them stronger*”.

Met dit alles in het achterhoofd wil ik hier een pleidooi houden om voor de jeugd van het *Corona*-jaar 2020 een écht schrikkeljaar te maken. Sluit de (middelbare) scholen, organiseer opvang waar nodig en gewenst. Geef de scholieren een manier om een jaar weg te blijven van de schoolbanken. Laat hen leven en spelen. Laat hen sporten en lummelen. Laat hen leren en ervaren. Maak van lockdowns, code rood en andere quarantaines een opportuniteit, niet alleen voor de maatschappij, maar ook voor alle scholieren. Geef hen de kans de wereld op hun eigen ritme te ontdekken, zonder schoolse druk, zonder potentieel verstikkende structuren. Geef hen de mogelijkheid zichzelf beter te leren kennen. Geef hen de gelegenheid wat anders te doen. Velen van hen dromen van een rustjaar tussen het secundair en het hoger

onderwijs, al is dat voor hen vaak in normale omstandigheden om diverse redenen niet haalbaar. Met de *Corona*-perikelen ligt zo'n tussenjaar binnen ieders handbereik.

Een jaartje wegblijven van de schoolbanken is geen verloren jaar. Integendeel. Zo'n schrikkeljaar kan en moet men zien als een investering in de toekomst. De lessen die de jeugd op deze manier kan leren, zijn onbetaalbaar, dus eigenlijk komen we er nog goedkoop van af.

Natuurlijk zijn er restricties en valkuilen. Uiteraard moeten in alle omstandigheden de *Corona*-afspraken nauwgezet gerespecteerd worden: bubbels, *social distancing*, mondkmaskers en andere schone handen-maatregelen zijn er niet voor niks. Maar voor de rest is alles mogelijk.

Jazeker, het kan fout gaan. Elke oogst komt met een statistische hoeveelheid rotte vruchten, daar is geen kruid tegen opgewassen. In dit geval praten we over onverbeterlijke profiteurs die in de balans rechten-plichten enkel de lusten ambiëren. Het zal zijn tijd nodig hebben voor deze pubers en halfwassen adolescenten keihard op hun bek gaan. Dat is niet erg, want op die leeftijd kunnen ze wel tegen een stootje. En waar verveling dreigt zal creativiteit het overnemen.

Die jongeren die bereid zijn de voorgeschotelde levenslessen tot zich te nemen, zullen dat soort wijsheid opdoen die in "*normale omstandigheden*" pas lang na de schoolbanken te berde komt. En de meute die daar niet voor open staat, zal eindigen op die plek waar ze altijd al zouden geland zijn. *No losses*.

Kortom: gooi gewoon het secundair onderwijs dicht en laat de jongens en meisjes los. Biedt de werkers en denkers, de leiders en doeners van de toekomst een onvergetelijke ervaring met ongekende inzichten en *vibes*. Op lange termijn zal het de maat-

schappij ten goede komen. En op korte termijn remt het de verspreiding van het vileine virus af en krijgen de leerkrachten als nooit tevoren de ruimte om ongestoord na te denken over de fenomenen “*onderwijs*”, “*leerplannen*” en “*coaching*”. Herbronnen, heet zoiets.

Iedereen wint. Zeker de schrikkeljeugd.

5 november 2020

Op eieren lopen

Laatst tijdens een dauwdrif mijmerde de piot over het schrijven.

Het is geen geheim dat het mij steeds moeilijker valt om met grote regelmaat een spits, puntig en bij voorkeur kleurrijk miniatuur neer te pennen. En dat is een probleem. Want wie eenmaal de geur van inkt op papier proeft, is per direct verslaafd. Gebeurlijke onthouding gaat dan ook gepaard met vervelende verschijnselen, vooral voor de omgeving.

De reden voor het opdrogen van het woorden- en letterbeekje is niet omdat alles al eens gezegd of beschreven is. Integendeel. Een *Witte Berg* laat zich op 4810 manieren beschrijven, dus waarom kan het verhalen van eigen belevenissen, waarnemingen en overpeinzingen moeilijk zijn? Niet dus.

Een belangrijke externe factor houdt regelmatig nogal treiterend mijn spreekwoordelijke pen buiten handbereik. De naam is “*tijd*”. Of beter gezegd: “*het gebrek aan tijd*”.

Om te beginnen is er mijn tijdelijk emplooi als “*Corona Contact Tracer*”. Dat is een duur woord voor een callcenter-agent die met de nodige empathie *Covid-19*-besmette personen opbelt en hun contacten in kaart brengt. Deze bezigheid blaast wat meer zuurstof in de financiële ademruimte van de *Via Prosperità*, maar legt tegelijk een hypotheek op de meanderende dagindeling die ik sinds *Het Grote Onrecht* aanhoud. Daarnaast claimen de zogenaamde “*grotere verhalen*” die door mijn hoofd spoken veel denkwerk en schrijf-energie, wat veelal synoniem is van een grote tijdsconsumptie. Wat rest zijn kruimels en het resultaat daarvan lees je hier.

Maar “*tijd*” is niet alles. Er is nog een ander element waarvan de importantie niet onderschat mag worden: “*Mijn Grote Liefde*”.

Bij het bladeren door mijn blog-schrijfsels valt het mij op dat mijn muze het meest voorkomend onderwerp is. Dat de meeste verhalen over haar op smaak zijn gebracht met een redelijk forse portie fantasie, is daarbij van geen tel: er is altijd wel een aanleiding, een aanzet of een ander zaadje. Het legendarisch stout stemmetje in mijn hoofd weet dat ook en blijft op hetzelfde nageltje hameren: “*Zij Loopt Op Eieren*”. Die theorie wil dat *Mijn Grote Liefde* er alles aan doet om niet langer om de haverklap en ongewild de genster te zijn die mijn knotsgekke verbeelding in de fik steekt. Ze houdt het rustig en dat scheelt.

Tijdens een *dauwdraf* denk ik na over die wetenschap. En zoals wel meer voorvalt tijdens dergelijke inspanning, zie ik ook nu weer het licht, ergens tussen de *Meerschen* en *Foreest Felthem*. De uitkomst is geniaal is zijn eenvoud, al zeg ik het zelf.

Het is wel zeker van het allerhoogste belang dat ik mijn voor-naamste inspiratiebron bescherm tegen een mogelijke implosie. Haar spreekwoordelijke voorzichtigheid om haar eigen persoon en om haar doen en laten, is slechts één van de vele bedreigingen, besef ik.

Die wetenschap voedt het vermoeden dat de beoogde protectie slechts mogelijk is indien ik *Mijn Grote Liefde* niet langer percipieer als de ravissant schone persoonsmens die zij is, en meer als het instituut dat zij op haar onnavolgbare manier vorm geeft. In dat opzicht zijn feiten en gebeurtenissen dus niet langer alles bepalend.

Dat zij op eieren loopt heeft geen belang. Haar bestaan *an sich* is een voldoende vruchtbare bodem voor de meest ongebreidelde fantasie. Of een verhaal waargebeurd is, is niet langer belangrijk.

Wat telt is of het past binnen de krijtlijnen van wat zou kunnen zijn. Het volstaat dat het vertelsel mogelijk misschien onder bepaalde omstandigheden eventueel wel eens zou kunnen gebeuren. Zoiets. Deze ingesteldheid doet het aantal mogelijke verhalen en andere verzinsels exponentieel stijgen.

Nog tijdens het huiswaarts joggen groeien in mijn hoofd een paar schitterende volzinnen die smeken om de functie van hoeksteen in een onweerstaanbaar schrijfsel. Helaas spoelt de verkwikkende douche na de renpartij die een voor een onherroepelijk weg. Aan de ontbijttafel aanhoort “*Mijn Grootte Liefde*” onbewogen mijn desbetreffende klaagzang en zucht: “*Misschien moet je zoals ik bij het joggen dan toch je telefoon meenemen. Je kan hem gebruiken als dictafoon.*”

Ze is toch liever en schattiger als ze niet op eieren loopt.

10 november 2020

Op een bergtop

Laatst maakte de piot de bedenking dat leven op een bergtop wat doet met een mens.

Twee hoog op *Platform 9^{3/4}* blader ik elke dag digitaal door het nieuws van de dag, zowel op de honk van gevestigde waarden en als op (godbetert) *Social Media*. Telkens weer stel ik vast dat het verschil in aanbod tussen beide domeinen zinsverbijsterend is. Maar daarover gaat het hier niet, wel over veranderde houdingen en inzichten.

Op het *Smoelenboek* proef ik hoezeer een aantal makkers de voorbije jaren is verveld. De een na de ander krijgt een heel nieuwe visie op de maatschappij, de wereld en het leven.

Hun grootste gemene deler is dat ze recent of iets langer geleden *forever* uit de vertrouwde veelhoek Antwerpen-Brugge-Kortrijk-Mons-Liège-Hasselt zijn vertrokken. Voor de meesten is hun migratie een vlucht. Ze steken niet onder stoelen of banken dat ze willen ontsnappen aan een leven dat hen niet langer zint of kan bekoren. Ze zoeken afstand. (Daar is niets mis mee: in mijn dromen verbreek ook ik vaak kettingen.)

Zoveel gemeenschappelijkheid kan geen toeval zijn. Daarover moest ik toch even nadenken.

Wie na de *Corona-lockdowns* met bijhorende quarantaines nog niet door heeft dat afzondering vaak tot vreemde verschijnselen kan leiden, is niet goed wijs, of leeft op een andere planeet. Wie ogen in zijn kop heeft, merkt het elk uur van de dag. Bij een zelfgekozen langdurig isolement is dat niet anders, integendeel. Ondanks hun lovenswaardige bedoelingen, ondanks de onge-

twijfeld goede en goedbedoelde connecties met de *locals* zal de afzondering wegen op het doen en laten van deze *expats*, hoe hard zij ook hun best doen om via de wonderen van het *World Wide Web* in contact te blijven met de tapkasten, de koffieautomaten en de waterfonteinen van hun geboortestreek.

Waar heel wat heremieten enkel fysiek op een berg zitten, geldt dat voor sommige kluizenaars onder hen zeker en vast ook psychisch. Niet in het minst omdat isolatie mensen een spiegel voorhoudt. In de rust en beslotenheid van hun onderkomen gaan ze nadenken over het eigen bestaan en de bezieling van anderen, over wereld en maatschappij, over verleden, heden en toekomst.

Op dit punt gekomen, gebeurt er iets raars in het hoofd van die moderne kluizenaars.

Verstandige figuren die voorheen met een gezonde portie argwaan over de boulevard van *fun&facts* stapten, schieten plotse-ling door en spuiten de meest bizarre wijsheden, opmerkingen en veronderstellingen in alle denkbare richtingen. Daarbij trekken ze alles behalve zichzelf en hun eigen gelijk in twijfel. Nuchterheid en wetenschap verliezen terrein op excentrieke insinuaties, onwezenlijke onwonderlijkheden en een zielige zucht naar zweverigheid.

Eigenlijk is dat niet zo verwonderlijk. Waar die fijne mensen voorheen aardig acteerden voor een klankbord van een evenzeer kritisch gehoor, wacht hen nu geen tegenspraak of confrontatie, geen structuren of vangnetten. Er is enkel een echo-zwangere want lege zaal. Veel meer is er niet nodig om hun idyllische bergtop op te tuigen als een ivoren toren.

En toch... Hoe fout zij soms klinken, ik houd nog steeds van die lieve anachoreten. Het is zoals met *Covid-19*: het komt wel goed.

12 november 2020

Vrijheid

Laatst palaverde de Piot met een gewezen para over vrijheid.

Als contacttracer help ik de verspreiding van het vileine virus in kaart brengen. Een groot deel van mijn dagtaak is het speuren naar de contactgegevens van zogenaamde “*Indexen*” en “*High Risk Persons*”. De eersten testten positief op *Covid-19* en de anderen hadden een risicovol contact met een *Corona*-besmet persoon. Gelukkig is er daarnaast ook steeds ruimte voor een empathische babbel.

De redelijk brute en nogal gedecideerde taal van de “*High Risk Person*” aan de andere kant van de lijn kan niet verhullen dat de man een vriendelijke en joviale kerel met een open geest is. Het spellen van zijn adres verraaft een militaire achtergrond en dat zeg ik hem ook. Mijn contact lacht schor en bevestigt mijn vermoeden: blijkbaar heb ik een gewezen paracommando aan de lijn, eentje die voelbaar een ransel boordevol missies torst.

Mijn uitleg over wat de opgelegde quarantaine eigenlijk inhoudt, besluit ik voor de gelegenheid met de uitsmijter “*Ik weet dat sommigen al deze maatregelen ervaren als een beperking van hun vrijheid, maar dat is niet de bedoeling. Het is enkel een middel om de verspreiding van het virus in te dijken en mensen te beschermen tegen besmetting.*”

De ex-para schiet in een onbedaarlijke lach: “*Zal ik eens wat zeggen? Al die pipo’s die zagen en zeveren over mondkmaskers, lockdown en quarantaine, en hoe dat allemaal een aanslag op hun vrijheid is, weten bij lange na niet wat vrijheid is.*” En tot

mijn verbazing begint de militair te filosoferen over wat ons allemaal zo dierbaar is.

De rode baret valt meteen met de deur in huis: “*Vrijheid is discipline. Zonder discipline heb je geen vrijheid.*”

Eventjes sta ik met de mond vol tanden. Dat grijpt hij aan als een uitnodiging om zijn verhaal te doen. Onmiddellijk is duidelijk dat de ex-para met *discipline* niet “tucht” of “blinde gehoorzaamheid” bedoelt, wel “onkreukbaarheid” en “gebondenheid”.

In zijn filosofie is vrijheid de discipline om in eer en geweten die bindende keuzes te maken die nooit of nergens iemands integriteit bedreigen. Een sterke zelfbeheersing om zijn verplichtingen na te komen staat daarbij centraal. Elk individu heeft plichten en wie ze nakomt verdient rechten, oreert de speciale soldaat. En rechten mag je vrijelijk uitoefenen, mits het respecteren van bepaalde grenzen. In principe heeft vrijheid geen grenzen, behalve daar waar de actie (of het uitoefenen van rechten) dreigt te botsen met de vrijheid van anderen.

Het is een visie die naadloos aansluit met de mijne en dat zeg ik hem ook. Dat is voor de krijger op rust het sein om uit te pakken met nog meer wijsheden over discipline en vrijheid, over eerbied en respect.

Het gesprek meandert nog wat verder totdat ik alle noodzakelijke data verzamel heb. Zeer tegen mijn zin moet ik afscheid nemen en dat zeg ik hem ook. Voor hij de telefoon oplegt buldert de ex-commando nog één raad door de hoorn: “*Respect, daar draait allemaal om. Respect voor jezelf, respect voor je dierbaren, respect voor alles en iedereen. Stay safe.*” Onhoorbaar voor hem knik ik instemmend: “*Affirmatief!*”

De rest van de werkdag en nog vele vrije uren daarna blijft de stelling van de bijzondere militair door mijn hoofd stuiteren. Het

klinkt allemaal zo belachelijk simpel, en toch dekt het een brede en diepe visie. Gedachten wervelend door mijn brein en vleien tegen elkaar aan. Hoe ik ook tegen de mantra van die bijzondere man aankijk, steeds weer land ik op de dualiteit *rechten-plichten* en hoe (zelf-)discipline die precaire balans in evenwicht houdt. De discipline om plichten na te komen leidt uiteindelijk tot het verwerven van rechten, die mits respect voor mens, maatschappij en natuur kunnen uitmonden in vrijheid. En omgekeerd.

“Vrijheid is respectvol omgaan met rechten en plichten.” Met dat besluit zit ik er niet ver naast, denk ik, al vind ik de definitie van de ex-para nog altijd meer gebald, onbetwistbaar mooier en vooral veel krachtiger.

“Vrijheid is discipline. Zonder discipline geen vrijheid.”

14 november 2020

Ex-cyber-cynisch

Laatst grinnikte de piot bij de tegelijk tedere en grappige herinneringen aan de destijds onmiskenbare tegenzin van Mijn Groote Liefde voor digitaal.

Vorige donderdag vibreert de *Via Prosperità* digitaal als nooit voorheen door *Corona*-geïnitieerde internetactiviteit. Terwijl ik op *Platform 9^{3/4}* mijn tijdelijk emplooi als contacttracer ter harte neem, beheert *Mijn Groote Liefde* in de dressing de verzekeringsdossiers van haar klantjes even puik als ze dat in de *Factorij* doet, en dirigeert *Het Studentje* op haar kamer een videoconferentie over haar *bachelor-proef*. Voorwaar een setting die *cyber-cynici* een decennium geleden met de grootste hoon plachten te onthalen.

Ooit behoort *Mijn Groote Liefde* tot dat slag sceptici.

Waar is de tijd? Een *smartpheun* was des duivels en ze kon maar niet begrijpen waarom dat *technowondertje* al snel zo'n belangrijke plaats innam in het doen en laten van *Junior*, *Het Studentje* en haar piot. In haar ogen mocht een simpel mobieltje met een paar drukknoppen en een piekklein schermpje nog net. En dan nog wel als het echt niet anders kon. Legendarisch was haar uithalen naar mijn *swipe 'n' tap* in mijn knusse fauteuil na het ontbijt. Mijn excuus "*Maar ik ben de krant aan het lezen...*" kon rekenen op een volle nul procent begrip.

Dat was toen.

Na het schielijk heengaan van haar eerste *lulijzertje* tolereert *Mijn Groote Liefde* met de nodige tegenzin een eerste *soi-disant*

slimme telefoon die eigenlijk niet meer is dan een mobieltje op steroïden. Toch weet de extra functionaliteit haar te bekoren.

Evenwel veroorzaken de beperkte mogelijkheden van het toestelletje nogal wat haperingen die haar meer en meer enerveren. Wie enigszins vertrouwt is met het reilen en zeilen aan de *Via Prosperità* weet het wel: dergelijk toestand moet men ten koste van alles vermijden wegens extreem gevaarlijk.

Het duurt dan ook niet lang voor de schaduwregering van ons huishouden unaniem beslist om *Mijn Grootte Liefde* een volwaardige *smartpheun* cadeau te doen. Een aantal signalen suggereert dat het momentum er is. Het feit dat iedereen in de *Via Prosperità* behalve zichzelf bankzaken regelt via het mobieltje, steekt haar meer en meer de ogen uit. Ook ons intens *WhatsApp-en* intrigeert haar.

Toch proeven we een licht weerhouden wanneer zijn de gloednieuwe *Huawei* uitpakt: ze wil het ding enkel gebruiken om te bellen en te sms'en, zegt ze. Het duurt niet lang of *Mijn Grootte Liefde* wil ook die superhandige *Bank-App*. Onbewust bereikt zij daarmee een *point of no return*.

Zodra *Mijn Grootte Liefde* ziet hoe ik mijn mail voor een groot deel beheer via mijn smartphone, wil zij dat ook. De week nadien klapt zij haar laptop definitief dicht. Rond die tijd decreteert zij ook het opzeggen van de vaste telefoonlijn. In tegenstelling tot haar eerste gsm, heeft zij haar mobiel nu wél steeds bij, zeker als zij in haar eentje gaat sporten: “*Wat dat is veiliger.*”

Ondanks het gebarsten touchscreen blijft *Mijn Grootte Liefde* naarstig tokkelen. *Netflix*, *VTM GO*, *VRTnu* en *YouTube* hebben allang geen geheimen meer. Bij het motorrijden hoort zij het via *bluetooth* bellen in haar helm. Met *GarminConnect* houdt zij een vinger aan te pols van haar sportieve exploten. En het is schattig